

LA PORTA OBERTA

H. H. MUNRO (SAki)

El senyor Framton Nuttel patia una crisi nerviosa
i va decidir d'anar a passar uns dies al camp,
en un lloc tranquil, on la seva germana havia viscut un temps.

—Quan arribis vés a saludar els veïns —li va recomanar
la seva germana—. Si no ho fas, ja sé què et passarà:
et quedaràs tancat a casa, no parlaràs amb ningú
i els teus nervis empitjoraran.
Escriuré unes quantes cartes
per presentar-te la gent que conec.
Algunes persones eren molt agradables.

El senyor Framton li va fer cas, i en arribar, va anar a dur
la carta de presentació a una de les persones que la
seva germana li havia recomanat: la senyora Sappleton.
Esperava que fos una d'aquelles persones simpàtiques
de qui la seva germana li havia parlat.

Quan va arribar a la casa,
el va rebre una jove neta d'uns 15 anys.

—La meva tieta baixarà de seguida, senyor Nuttel
—li va dir la noia en un to de veu ferm
que mostrava seguretat en ella mateixa—.
Mentrestant, l'atendré jo mateixa.

El senyor Framton Nuttel va pensar
què li podia dir a aquella noieta.
Volia quedar bé amb ella i també amb la seva tia.

Això sí, cada cop tenia menys clar
que totes aquelles visites a gent desconeguda
li anessin bé per a la seva crisi nerviosa.

—Coneix gaire gent, aquí? —li va preguntar la noieta,
quan li va semblar que ja feia massa estona que no deien res.

—No conec ningú —va reconèixer el senyor Framton—. La
meva germana va estar-se aquí, a la casa de la rectoria, fa
uns 4 anys, i m'ha escrit unes cartes de presentació perquè
pugui conèixer algunes persones.

I va afegir, per justificar-se:

—És per això que he vingut a saludar la seva tieta.

—Així doncs, vostè no en sap res, de la meva tieta?
—va preguntar aquella noieta tan decidida.

—Només en sé el nom i l'adreça —va dir el senyor Framton.